

MINA JÄÄN. MINA EI JÄÄ

Kuigi XII noorte laulu- ja tantsupeo teemaks on „Mina jään“, kasvab väljarännanud noorte hulk pidevalt.

ANNA-MARIA UULMA

Olen tihti mõelnud, miks paljud mu eakaaslased välismaale õppima asuvad või pärast keskkooli siit ära tahavad minna. Tihti on põhjuseks soov maailma avastada, elada paremat elu, saada parem haridus jne. Pean tunnistama, et olen isegi välismaal õppimise võimalust uurinud – see tundus huvitavam ja ambitsioonikam. Jäin ikkagi siia.

Eestis saab väga hea hariduse, kuid inimeste elatus-tase teeb ka minule muret. Kui olen endaga 3–5 aastat vaeva näinud, omandanud hea Eesti hariduse, kas ma siis peaksin tahtma elada kohas, kus saan palka, mille-ga pere loomine on liiga kallis ning enda kodu ostmine jääbki vaid unistuseks? Ei, mina nii ei taha! Eesti pole küll arengumaa, aga Euroopa Liitu kuuluva riigi kohta võiks meie palk ja elamiskulud siiski tasakaalus olla.

„Elu on nagu lill, mida rohkem sitta, seda paremini õitseb!“ Võib-olla, kuid noorena leian, et kui ma tööd teen, siis oleks aus, kui ma sellest ka ära elaksin. Ei tahaks sugugi 30aastasena insulti saada, kuna pean Eestis elamise nimel kahel-kolmel töökohal rabama, kuid kahjuks meie noored tihti nii elavad.

Minu hetkeplaan on lähiajal kindlasti Eestisse jääda, sest sooviksin siin haridusteed jätkata. Aga ma ei tea, kuhu elu mind pärast õpinguid viib. Mitte ainult Eesti majanduslike olude tõttu. Maailm on avatud ning ma tahaksin seda näha ja elu nautida.

Mis puutub meie elatustasemesse, siis arvan, et asju saab paremaks muuta vaid tööd tehes, mitte jutustades ja raamatust saadud tarkusega eputades. Riigijuhid võiksid aru saada, et ükski noor ei jaks päevast päeva Eestis enda heaolu nimel võidelda. Maailm on avatud (kunagi ju polnud) ja nii minnaksegi sinna, kus nende tegevust väärtustatakse. Uut laulvat revolutsiooni ei kavatsetagi korraldama hakata, kuid ehk on noorte lahkumine teistpidine revolutsioon, millele võiks viimaks tähelepanu pöörata.

Anna-Maria (22) ja
Loora-Elisabet (21)
on Eesti Ekspressi
praktikandid.

LOORA-ELISABET LOMP

„Kas minna või mitte minna? Selles on küsimus.“
Eesti noored.

Paljud lahkuvad ja ütlevad, et on parem elada kohas, kus ei kirjutata uudiseid sellest, kuidas keegi kuulis tänaval kõndides rohkem vene kui eesti keelt. Kus me ei jääks üksisilmi vahtima – isegi kogemata – inimest, kellel on tumedam nahk või keha armiline. Paremini on olla kohas, kus on palju eri rahvusi.

Paljud lahkuvad ja ütlevad, et on parem elada kohas, kus ei pea töötama kümme tundi päevas ja siis veel haltuuraotsi tegema ning sul veab, kui sa pärast kodus ei pea enam tööle mõtlema. Paremini elada kohas, kus kulud ei ületa tulusid.

Paljud lahkuvad ja ütlevad, et on parem elada kohas, kus riik ei otsusta noorte eest, mida nad tohivad osta, mida ei tohi, millal ning mis koguses on vaja ajule turgutust saiakeste, limonaadi või šokolaadi kujul. Paremini on olla kohas, kus ma saan olla iseseisev.

Mina jäin, sest ei suutnud olla julge ja minna kesk-konda, kus pean omandama teadmisi võõras keeles. Ma kartsin, et ma ei hooa kõike ja sellises mahus, nagu ma Eestis suudaksin. Õppima ei läinud ma välismaisesse ülikooli, kuid see ei välista minu lahkumist.

Mina jäin, et parandada praegust Eestit. Kus me tunneksime ajalugu, aga ei elaks minevikus. Kus kedagi ei huvitaks teise inimese välismuse detailid, vaid huvitutaks üksteise tegudest. Võib tulla hetk, kus ma tüdin maailmaparandusest ja kolisin mujale, et kosuda ja siis liituda teiste parandajatega.

Mina jäin, et muuta ministrite arvamust, nagu oleks noored piiratud teovõimega isikud ega suudaks otsustada, mis on meile tervislik. Soovin vabastada riiki lapsevanema kohustustest ja tagastada need lapsevanematele.

Mina tegin valiku, et olla, ja nemad tegid valiku, et mitte olla. Kuid ometigi lahkun ka mina siit puhkusele ja nemad lahkuvad seal puhkusele. Kas see on jäämine?

